

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-233/2024-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Arme Vagner Popović, predsjednice vijeća, Ane Berlengi Fellner i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice-specijalistice Ivane Mamić Vuković, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja UTG RAGUSA d.d. Dubrovnik, Svetoga križa 3, zastupan po punomoćniku Lovri Zovku, iz Odvjetničkog društva Zovko Šimunović i Ivanović d.o.o. Zagreb, Ulica kneza Branimira 71D, protiv tuženika Povjerenika za informiranje, Zagreb, Trg žrtava fašizma 3, radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 14. veljače 2025.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/24-01/601, urbroj: 401-01/06-24-7 od 14. listopada 2024.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika točkom 1. izreke poništeno je rješenje tužitelja broj: 01-2024 od 6. lipnja 2024., točkom 2. izreke djelomično odobreno BT pravo na pristup informacijama i to ugovorima o zakupu poslovnog prostora od 27. veljače, 20. ožujka, 31. ožujka, 3. svibnja 2023. te tri ugovora o zakupu poslovnog prostora od 22. travnja 2024. na način da se na navedenim ugovorima prekriju podaci o OIB-u i adresi fizičkih osoba, na aktima o solemnizaciji navedenih ugovora prekriju brojevi osobnih iskaznica i putovnica fizičkih osoba, a na izvješću o graditeljskom vještačenju br. 06/23 koji je prilog ugovora od 27. veljače 2023. na stranici 19 prekrije OIB i adresa VB te na 20. stranici QR kod, u kojem dijelu je zahtjev odbijen kao neosnovan, te je pod točkom 3. naloženo tužitelju da postupi sukladno točki 2. izreke u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti toga rješenja.
2. Tužitelj u tužbi osporava zakonitost navedenog rješenja tuženika iz svih zakonom propisanih razloga. Smatra da tuženik nije odredio točnu granicu između javno dostupnih informacija i informacija kojima bi pristup eventualno bio ograničen, sukladno odredbama članka 15. i 16. Zakona o pravu na pristup informacijama. Tuženik prvenstveno ističe kako je u odnosu na navodne informacije primjenjiva odredba članka 16. stavak 3. Zakona, a potom ističe kako osobni podaci fizičkih osoba

predstavljaju ograničene informacije za koje postoji Zakonom propisano ograničenje. Tuženik prejudicira da se tužitelj financira iz javnih sredstava, bilo proračuna Grada Dubrovnika, bilo na koji drugi način. Činjenica da je Grad Dubrovnik kao jedan od dioničara tužitelja većinski vlasnik tužitelja ne znači nužno da se tužitelj ujedno financira iz javnih sredstava, odnosno da za svoj rad koristi proračunska/izvanproračunska sredstva jedinice lokalne samouprave. Poziva se na objavljena financijska izvješća za 2023. Smatra da se ne radi o raspolaganju javnim sredstvima, već o novčanim sredstvima koja tužitelj ostvaruje odnosno prihoduje obavljanjem svoje registrirane djelatnosti, obzirom da je tužitelj vlasnik visokovrijednih poslovnih prostora u i izvan šireg centra Grada Dubrovnika, čime se generira određeni prihod i isti se koristi za daljnje poslovanje tužitelja i podmirenje njegovih obveza prema drugim poslovnim subjektima. Smatra da zahtjev podnositelja ne sadrži konkretnu informaciju koju bi tužitelj mogao dostaviti sukladno zakonskim odredbama, već traži "sve ugovore o zakupu / najmu". Predlaže da sud poništi rješenje tuženika i istoga obveže na naknadu troškova upravnog spora.

3. U odgovoru na tužbu tuženik osporava tužbene navode kao neosnovane poziva se na članak 16. stavak 3. Zakona o pravu na pristup informacijama. Smatra irelevantnim tužbene navode koji se odnose na javno objavljivanje informacije tužitelja jer ti podaci nisu bili niti predmet traženja podnositelja zahtjeva u konkretnom slučaju. Ističe da je zahtjev jasan i konkretan, a iz izreke pobijanog rješenja je razvidno da se radi o ukupno sedam ugovora koji su bili predmet žalbenog postupka. Tužitelj je tuženiku u žalbenom postupku dostavio navedenu dokumentaciju kao i informacije koje su predmet postupka, čime je sam demantirao način utvrđivanja činjeničnog stanja na temelju kojeg je doneseno prvostupanjsko rješenje. Naime, tužitelj je sam utvrdio da je riječ o konkretnim informacijama, odnosno da mu predmetni zahtjev nije nerazumljiv (za što bi u takvom slučaju trebao tražiti pojašnjenje od podnositelja zahtjeva), a također da mu nije bio niti neprecizan. Obzirom da su tuženiku u žalbenom postupku bile dostavljane informacije koje su predmet traženja podnositelja zahtjeva, u žalbenom je postupku odlučeno o dostupnosti tih informacija pri čemu su uzeta u obzir moguća zakonska ograničenja iz članka 15. Zakona, a što je detaljno obrazloženo u pobijanom rješenju. U žalbenom postupku tuženik je utvrdio da su predmetne informacije neposredno vezane za raspolaganje imovinom tužitelja temeljem koje isti ostvaruje prihode te je slijedom svog ovlaštenja iz članka 25. stavka 7, te odredbe članka 15. stavka 5. Zakona djelomično odobrio pristup informacijama navedenim u izreci rješenja. Ističe da je tužitelj u pretežitom vlasništvu Grada Dubrovnika (80,47% dionica), a što je vidljivo iz javno objavljenih informacija. Predlaže da sud tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan.

4. U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 36/24.) odgovor tuženika je dostavljen tužitelju.

5. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

6. Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je tužitelj temeljem članka 23. stavka 6. točke 4. Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine", broj: 25/13., 85/15. i 69/12.) odbio zahtjev BT za pristup informacijama preslika svih važećih ugovora o zakupu/najmu koje je tužitelj sklopio s trećim osobama u svojstvu zakupodavca / najmodavca. Povodom žalbe podnositelja zahtjeva tuženik je poništio navedeno prvostupanjsko rješenje, te djelomično odobrio podnositelju zahtjeva pravo na pristup preslikama informacija, kako je to naprijed navedeno.

7. Prvenstveno Sud ističe zakonitim utvrđenje tuženika da se u konkretnom slučaju radi o informaciji u smislu članka 5. stavak 1. točke 3. navedenog Zakona,

kojom je propisano da je informacija svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra, neovisno o načinu na koji je prikazan (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis), koji je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelom ili dobilo od druge osobe, a nastao je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom i rada tijela javne vlasti. Naime, radi se o sedam ugovora o zakupu poslovnih prostora sklopljenih sa trećim osobama koje je sam tužitelj u žalbenom postupku dostavio tuženiku kao informacije iz zahtjeva kojim su zatraženi svi ugovori o zakupu / najmu koje je tužitelj sklopio s trećim osobama, pa prigovori vezani za predmet informacija nisu osnovani. Sud nalazi da je zahtjev podnositelja dovoljno jasan i potpun da se po njemu moglo postupati, što je u konačnici tužitelj i učinio. Nadalje, nedvojbeno je da je tužitelj tijelo javne vlasti u smislu odredbe članka 5. stavak 1. točke 2. istog Zakona kojom odredbom je izričito propisano da su tijela javne vlasti u smislu ovoga Zakona, između ostalih, i trgovačka društva u kojima jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave imaju zasebno ili zajedno većinsko vlasništvo, a u konkretnom slučaju nije sporno da je Grad Dubrovnik većinski vlasnik tužitelja. Stoga je na zakonu zasnovano utvrđenje tuženika da su informacije koje su predmetom ovoga postupka, a koje udovoljavaju definiciji informacije iz članka 5. točke 3. Zakona, neposredno vezane za raspolaganje imovinom tužitelja koji u smislu naprijed citirane zakonske odredbe je tijelo javne vlasti, zbog čega postoji javni interes za omogućavanje pristupa takvim informacijama. Stoga, suprotno tužbenim navodima, pravilno tuženik obrazlaže razloge zbog kojih zaključuje da se tražene informacije odnose na raspolaganje javnim sredstvima, što je sukladno dugogodišnjoj ustaljenoj sudskoj praksi ovoga Suda, na koju ukazuje i tuženik.

8. Nadalje, neosnovan je prigovor zakonitosti rješenja tuženika zbog pogrešne primjene članka 16. navedenog Zakona. Naime, navedenom zakonskom odredbom u stavku 1. propisano je da je tijelo javne vlasti dužno kod postupanja po zahtjevu za pristup informaciji koja je zaštićena propisima kojima se uređuje područje zaštite osobnih podataka (članak 15. stavak 2. točka 4. Zakona) prije donošenja odluke provesti test razmjernosti i javnog interesa, dok je stavkom 3. izričito propisano da su informacije o raspolaganju javnim sredstvima koje se odnose na osobno ime ili naziv, iznos i namjenu sredstava dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa. Stoga je osnovano tuženik u smislu članka 16. stavak 3. Zakona odobrio davanje informacije u odnosu na osobne podatke na koje nije potrebno provesti test razmjernosti i javnog interesa (npr. podatak o imenu i prezimenu osobe na koju se odnosi raspolaganje javnim sredstvima), a u odnosu na druge osobne podatke koji nisu obuhvaćeni navedenom zakonskom odredbom (OIB, adresa fizičkih osoba i ostalo navedeno u izreci rješenja) na koje se primjenjuje stavak 1. istog članka Zakona zahtjev odbio, jer u pogledu tih podataka prevladava potreba zaštite osobnih podataka u odnosu na javni interes, sa čime je suglasan i ovaj Sud.

9. Iz naprijed navedenog proizlazi da je tuženik pri ocjenjivanju zakonitosti prvostupanjskog rješenja proveo iscrpnu analizu sadržaja podnesenog zahtjeva te je detaljno analizirao svrhu i cilj zatraženih informacija, posebno ocjenjujući je li u konkretnom slučaju postoje zakonom propisane zapreke i ograničenja, nakon čega je u granicama zakonom propisanih ovlasti donio odluku u kojoj je naveo pravno relevantne razloge obrazložene u smislu članka 98. stavak 5. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", broj: 47/09. i 110/21.).

10. Kako tužitelj žalbenim razlozima nije doveo u sumnju zakonitost rješenja tuženika, to ovaj Sud nije našao osnove za usvajanje žalbe.

11. Nastavno, kako tužitelj nije uspio u upravnom sporu, to u smislu odredbe članka 147. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima nije osnovan niti njegov zahtjev za naknadu troškova nastalih u ovom sporu.

12. Imajući u vidu sve navedeno, trebalo je temeljem odredbe članka 116. stavak 1. i članka 148. stavak 4. Zakona o upravnim sporovima odlučiti u cijelosti kao u izreci presude.

U Zagrebu, 14. veljače 2025.

Predsjednica vijeća
Arma Vagner Popović, v.r.